

Mândrie spirituală?!

Înălțarea de sine în vremuri de decădere

Trăim în zilele decăderii – în ultimele zile ale istoriei Bisericii lui Dumnezeu pe pământ. Noi nu trăim în perioada minunată care a început în ziua Cincizecimii (Faptele Apostolilor 2.1-41), ci în zilele „casei mari”, despre care este vorba în a doua epistolă către Timotei. Ce să facem? Noi nu putem să ieșim din „casa mare”, pentru că această casă este mărturisirea creștină pe pământ. Nu putem ieși decât dacă renunțăm la credința creștină. Decădere și nereușită sunt peste tot.

Să fim atenți într-o astfel de vreme, ca și cum ar trebui să mâncăm jertfa pentru păcat.¹ Vrem să ne păzim de a ne înălța singuri, considerându-ne a fi unii care n-ar fi eșuat. Mă înfiorez când văd tendința că noi ne înălțăm singuri, prin aceea că spunem că noi am fi păzit adevărul. Dacă spunem așa, atunci nu ne-am învățat bine lecția. Noi suntem parte a decăderii și trebuie să avem duhul lui Daniel. El s-a rugat: „Vai, Doamne, Dumnezeule mare și înfricoșător, care păstrezi legământul și îndurarea către cei care Te iubesc și păzesc poruncile Tale! *Noi* [nu „ei”] am păcătuit și am făcut nelegiuire și am făcut ce este rău și *noi* [nu „ei”] ne-am răzvrătit, abătându-ne de la poruncile Tale și de la judecățile Tale” (Daniel 9.4,5). Daniel s-a identificat complet cu păcatul poporului și se roagă.

Sunt convins că dacă ne înălțăm singuri ca să fim ceva, Dumnezeu ne va arăta că nu suntem nimic. În cele din urmă, El va muștra mândria: „Aceste șase lucruri le urăște Domnul, da, șapte sunt o urâciune pentru sufletul Său: ochii mândri, o limbă mincinoasă, și mâini care varsă sânge nevinovat” (Proverbe 6.16,17). Primul lucru care este numit sunt „ochii mândri”. Să ne păzim de a ne înălța singuri sau să credem că suntem superiori altora! Vrem să mergem pe calea credinței și să fim conștienți că suntem o parte a eșecului care a pătruns în mărturia creștină. Există o cale de a menține adevărul despre mărturia rămășiței în aceste ultime zile, dar trebuie să fim smeriți și să recunoaștem că suntem o parte a eșuării creștinătății.

Dintr-o prelegere ținută în Oak Park, Illinois, în August 1955

Titlul original: „Spiritual Pride in Days of Failure“

în *Christian Shepherd*, Anul 2, Nr. 12, Decembrie 1998, pag. 319;

cu completare din „Prayer and the Unseen World“, din care articolul menționat mai sus este o extragere.

¹ Nota redacției: Autorul se referă aici la Leviticul 10.16-18, unde Moise le poruncește lui Aaron și fiilor săi să mănânce jertfa pentru păcat. Referitor la noi, aceasta înseamnă: noi trebuie să ne identificăm cu eșecul creștinătății și să recunoaștem vina ei ca fiind și a noastră, așa cum și Daniel s-a identificat cu vina poporului său și a mărturisit-o: „Noi am păcătuit” (Daniel 9.4,5). Cine „mănâncă jertfa pentru păcat” nu se uită așa de mult la păcatele altora, ci el știe că aceeași carne care acționează în ceilalți, acționează și în el. El știe că prin propria sa atitudine a contribuit la starea josnică a creștinătății și reflectează la ceea ce mai trebuie să judece și să schimbe la sine însuși. El recunoaște că pentru toate păcatele care au dus la această stare, Hristos a trebuit să sufere nesfârșit ca jertfă pentru păcat în judecata lui Dumnezeu. Prin aceasta, el își face o impresie despre cât de îngrozitoare sunt aceste păcate în ochii lui Dumnezeu și poate să vadă starea din punctul de vedere al lui Dumnezeu.